

Cal condemnar els extremismes

Els darrers esdeveniments revolucionaris registrats en varis indrets del país han decidit al Govern a emprar una enèrgica reacció contra els sistemàtics pertorbadors de l'ordre i la pau ciutadanes, els quals, en nom d'unes reivindicacions de classe els uns i sota la influència fetitxista de la religió i la tradició els altres, tracten de minar els fonaments del règim que el poble va donar-se el 14 d'abril.

Hem de condemnar per un igual els extremismes impacients de l'esquerra i el reaccionarisme tumultuós de les dretes. Aquestes, amb els fets de Bilbao encetaren el foc que sospitosament havia de convergir amb el dels elements estridents de Catalunya, disposades ambdues tendències a establir un confusio-nisme suïcida, a redós del qual poguer medrar els professionals del desordre i els polítics bandejats.

Els actuals moments són de prou transcendència per a decidir als ciutadans conscients a no prendre partit en aquestes escaramusses en les quals res d'enlairat i noble no s'hi ventila, ans el contrari, tots devem apinyar-nos i donar suport als homes que avui governen i que tenen per única finalitat portar a bon port i pels camins lluminosos de la llibertat i la civilització, la nau feixuga del país. La Cambra, en la sessió del dijous, en ratificar la confiança al Govern ja va palesar aquest voler de la majoria dels ciutadans que desitgen viure dins una màxima harmonia i exempta d'influències sectàries o d'imposicions demagògiques.

La República porta endavant la seva obra de sanejament. Els problemes vitals que apremien no són negligits pels nostres governants, per tant, qualsevol impediment que, fill de la impaciència, pugui sorgir, relentirà aquesta marxa ascendent amb visible perjudici de tots. Pensem que hem elaborat una Constitució, cos medular que regula la vida jurídica de la nació i el ritme de la qual podem interrompre. Si un dia pel sol fet d'ésser trepitjada la Constitució per la qual ens regiem, el poble va dictar sentència condemnatòria, avui que la gaudim feta al nostre gust i manera i que té caires d'un ample i magnànim liberalisme, cal respectar-la i fer-la respectar.

Que recordin els reaccionaris, els inadaptats i els escanya pobles, que el canvi de règim va venir prou suau i va ésser per mitjà d'una revolució ben magnànima. La feina que va negligir-se encara pot fer-se d'un moment a l'altre i potser evitariem possibles contratemps. I als estridents, aquests homes la majoria dels quals obren a l'impuls d'una passió i que de l'extremisme violent en fan bandera de rebeldia, cal també recordar-los el mutsime vergonyós que guardaren durant la Dictadura, en el qual espai de temps

no van sentir les necessitats reivindicatives que avui senten. Els mitjans que empren no són els més adients per fer-se escoltar, puix la violència, egoísticament esmerçada, sempre ofereix característiques odioses. Si un dia per una total evolució aconseguen un predomini, deu deixar-se pas expedit a les noves corrents; pretendre, però, capgirar l'estructura estatal d'una nació posant en joc procediments il·legals i en pugna sentiments de classe, no trobaran ressò en els ciutadans que en aquesta hora històrica tenen un alt concepte de la responsabilitat.

Esquerra Republicana de Catalunya Ajornament del Primer Congrés Nacional

DIVERSES ENTITATS ADHERIDES A ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA, ENS HAN COMUNICAT, A DARRERA HORA, I AMB CARACTER D'URGÈNCIA, QUE, PER DIFERENTS CIRCUMSTÀNCIES, ES TROBEN EN LA IMPOSSIBILITAT D'ASSISTIR A LES SESSIONS DEL PRIMER CONGRÉS NACIONAL, QUE HAVIEN DE TENIR LLOC ELS DIES 23 I 24 D'AQUEST MES, AL PALAU DE PROJECCIONS.

TENINT EN COMPTE AIXO, EL SECRETARI GENERAL INTERI DEL PARTIT, D'ACORD AMB EL COMITE EXECUTIU, HA DECIDIT AJORNAR PER A DATA MOLT PROXIMA, QUE ES FARA PUBLICA OPORTUNAMENT, LA REUNIO DEL PRIMER CONGRÉS NACIONAL.

NO CAL DIR QUE LES INSCRIPCIONS DE LES ENTITATS I ELS CORRESPONENTS NOMENAMENTS DE DELEGATS SON, NATURALMENT, VALIDS.

LES ENTITATS QUE ENCARA NO HAGIN LLIURAT LLUR INSCRIPCIO, SON PREGADES DE FER-HO AMB LA MAJOR RAPIDESA POSSIBLE, PER TAL D'EVITAR L'ACUMULACIO DE DARRERA HORA, I FACILITAR, PER TANT, LA TASCA DEL SECRETARIAT, PELAYO, 56, 1.er, 1.^a

La política i la premsa

"Mirador" de la present setmana, dedica el seu editorial a comentar l'Assemblea de la Generalitat, i acaba l'article amb el paràgraf que reproduïm:

"Afortunadament per tots, es manté intacte el prestigi moral de l'honorable president de la Generalitat, que és el símbol més alt de la unitat catalana. S'ha dit que aquest prestigi s'havia afeblit en les darreres incidències polítiques perquè ha comès l'error de voler ésser el cap d'un partit en lloc de voler ésser el cap de Catalunya. Sostenir aquest punt de vista seria demanar un impossible. Signi la que es vulgui la seva força política, és un fet

innegable que abans del triomf esclatant del 12 d'abril, el senyor Macià, l'ídol de les multituds, no era l'ídol dels partits. Va anar a la lluita amb els homes de l'Esquerra republicana que si més no varen entreveure el que podia tenir de decisiva la devoció que el seu nom desvetllava en el poble. Deixar de banda aquests homes l'endemà del triomf hauria estat una deslleialtat, que ni seria pròpia del senyor Macià ni hauria enfortit el seu prestigi. Compromisos de lluitador, que cal respectar, han donat el to de la seva presidència. No és culpa d'ell si abans de vèncer ha hagut de lluitar, ni és culpa dels seus companys si a l'hora de la lluita no n'hi havia d'altres."

ecos

BELLESES OFICIALS

Fa pocs dies que parlava del *produir-se* i del *producte*. La cosa va quedar un xic confusa. Volia insinuar, segons la terminologia goethiana, que la vida és un produir-se i que nosaltres tenim l'obscur instint de matar-la, convertint-la en un producte. La ciència, i especialment la matemàtica, converteix la vida en definicions i fórmules, és a dir, en productes. És possible una definició de l'art, però la manifestació artística és indefinible, perquè definir vol dir convertir una cosa canviant en *definitiva*, que ja no pertany al regne de la vida.

Girem els ulls cap al món i veurem la multitud d'exemples. Fem-ne sobresortir un, de plena actualitat. Posem gentilment davant la consideració del lector la figura de la senyoreta Teresa Daniel. La senyoreta Teresa Daniel fa uns dies posseïa, además d'una cara i un cos canònics, unes aptituds artístiques sorprenents; cantava, pintava i, sobretot, circulava per la vida amb un *élan* tot bergsonià; la seva bellesa no diré que fos inefable perquè de segur que excitava la pronunciació de líriques paraules al seu pas pels carrers, però sí que era indefinible perquè el seu encant no podia ésser reduït a mesura. Però fa uns dies que el fluir de la vida de la senyoreta Daniel sofrí una lleugera cristallització: va ésser proclamada, amb convicte imitació de costums britàniques, Miss Catalunya. I ara pesa damunt l'eufòria natural de les seves proporcions una nova definició d'un nou jurat. Ara és Miss Espanya. Dogma sobre dogma. No creieu, com poden creure temeràriament les ingènues joventuts, que el viure d'aquesta reina de la bellesa ha tingut una exaltació. Al contrari. Dintre poques hores, destinades a satisfer l'íntima vanitat, notarà el pes d'aquesta cosa tan estreta que és una definició. Del produir-se n'ha fet un producte. I la que era lliure en un fat desconegut es trobarà estretament tancada en la caixa d'una definició oficial. Jo crec que per la dona—imatge de la vida, imatge de l'inconcebible—el seu símbol primari deuria ésser el camí, l'etern devenir, l'etern canviar, l'enigma, i mai tolerar qualsevol cosa que semblés una arribada o una definició.

GESTUS